

Arrest

nr. 60 429 van 28 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 januari 2011 tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VANMARCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 februari 2010 dient verzoeker, van Servische nationaliteit, een asielaanvraag in.

Op 12 april 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Op 11 mei 2010 stelt verzoeker beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker bij arrest nr. 46 057 van 8 juli 2010.

Op 17 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quiquies*).

Op 6 december 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 19 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Overwegende dat de betrokkene op 15 februari 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 23 februari 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 12 april 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 8 juli 2010 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 6 december 2010 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de reden die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze motieven reeds naar voren heeft kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een paspoort en een attest van UCPMB dd. 10/05/2010 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest van zijn lidmaatschap van PVD dd. 07/05/2010 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds een kopie van dit document naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het dateert van 7 mei 2010, dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

Op 19 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker tevens het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Het beroep van verzoeker tegen dit bevel is gekend bij de Raad onder het nummer RvV 66 168.

Op 20 januari 2011 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Servische autoriteiten op grond van een bilaterale overeenkomst tussen de Europese Unie en de Servische Republiek.

Op 1 februari 2011 verklaart Servië zich akkoord met de overname van verzoeker.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan.

“SCHENDING VAN ARTIKEL 48/3 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN

Gelet op het lidmaatschap van de Albanese guerilla – beweging verkeert verzoeker in levensgevaar bij een eventuele terugkeer naar Servië.

Bij de eerste asielaanvraag bracht verzoeker louter een kopie aan van het document, hetwelk zijn lidmaatschap van van de PVD (Albanese guerilla – beweging) bewees.

Nu brengt verzoeker het originele document aan.

Toch wordt verkeerdelijk gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren brengt.

De asielaanvraag van verzoeker dient bijgevolg wel in overweging genomen te worden.

Aan verzoeker dient de status van asielzoeker toegekend te worden.

Het middel is gegrond.”

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing werd genomen in het kader van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Verwerende partij geeft een korte theoretische uiteenzetting over voormeld wetsartikel en verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad waarbij, erop duidend dat de ernst van een aangebrachte aanwijzing samenhangt met de bewijswaarde van dat gegeven en dat documenten overigens slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. De bestreden beslissing werd correct gemotiveerd. Waar het verzoekers bedoeling lijkt te zijn om zijn asielrelaas door de Raad te laten onderzoeken, wijst verwerende partij erop dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn oordeel in de plaats te stellen van dat van de administratieve overheid. Verwerende partij acht het middel ongegrond.

2.3. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en waar hij van mening is dat hij dient te worden erkend als vluchteling daar hij bij een terugkeer naar Servië in levensgevaar zal verkeren, gezien zijn lidmaatschap van de Albanese guerilla, wordt benadrukt dat de bestreden beslissing een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken betreft en dus geen uitstaans heeft met de beslissing ten gronde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus al dan niet wordt toegekend. *In casu* kan de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus.

2.4. In zoverre verzoeker kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing omdat verkeerdelijk zou zijn gesteld dat hij geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht, voert hij de schending van de materiële motiveringsverplichting aan, zodat het middel in dit opzicht wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuwe moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).
- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13^{quater}). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen.

Verzoeker laat de beoordeling van het door hem voorgebrachte paspoort en attest van de UCPMB ongemoeid doch uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing inzoverre het originele attest van zijn lidmaatschap van de PVD niet werd aanvaard als nieuw element in de zin van het voormelde artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat hij reeds ter gelegenheid van zijn eerste asielaanvraag een kopie van voornoemd attest als bewijs van zijn lidmaatschap van de Albanese guerrilla heeft aangebracht en benadrukt dat hij thans het originele document heeft voorgelegd. Verwerende partij heeft volgens verzoeker onterecht beslist dat hij geen nieuwe elementen aanbrengt en dient zijn asielaanvraag aldus wel in overweging te nemen.

Verzoeker gaat volledig voorbij aan het motief in de bestreden beslissing dat het document dateert van 7 mei 2010 en hij dit reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij hierover op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld. Immers, het stuk waarvan sprake kan weliswaar 'nieuw' zijn in die zin dat het nog niet eerder ter kennis werd gebracht van verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat het betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag zelf het volgende stelt: *"Bij mijn eerste asielaanvraag heb ik twee gefaxte brieven voorgelegd, nl van mijn lidmaatschap bij PVD en lidmaatschap van UCPMB. Ik heb bij mijn eerste asielaanvraag uitgelegd wat de inhoud van deze brieven betrof. Bij deze asielaanvraag kan ik de originelen van deze gefaxte brieven voorleggen"*.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht overwogen *"dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980"*.

Uit het voorgaande volgt dat door verzoeker niet wordt aangetoond dat hij, in weerwil van ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven van de bestreden beslissing, nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van zijn tweede asielaanvraag is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de tweede asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS